

Lov indeholder, nævnedes det ærede Medlem for Københavns 10de Valgekreds som Eksempel det Tilfælde, at en Fabrik sender sine Folk med — ja, han nævnedes udtrykkelig saadan noget som Jernplader til Jernbanestationen. Hvis nu en Jernplade faldt ned over Manden paa Fabriken, vilde han faa Erstatning, men dersom en saadan Plade faldt ned paa Manden, naar han var i Færd med at læsse den paa en Jernbanevogn, fik han ingen Erstatning. Ja, det ser ganske vist meget mærkeligt og meget uretfærdigt ud. Men lad os blot gøre det Tankeeksperiment, at vi udstrække Loven til at gælde alle Arbejdere paa en Fabrik uden Hensyn til, om det hænger sammen med Fabrikens mekanisk-tekniske Virksomhed, som er Lovens Udtryk. Saa kommer der straks en ny Uretfærdighed til, saa siger man: Hvorfor skal denne Fabrikarbejder, der kører med disse Jernplader og læsser dem paa en Jernbanevogn, have Erstatning og alle andre, f. Eks. Købmandens Karl, der henter Pladerne ved en Landstation, ikke have Erstatning, naar han kommer til Skade? Saa komme vi ind i noget, som det kan være vanskeligt at se Enden paa, for saa vidt man ikke vil gaa til en almindelig Ulykkesforsikring. Men her er Tale om at bøde paa nogle af de Ulemper, som det jo ikke kan nægtes, at Loven i det hele indeholder. Jeg gør opmærksom paa, hvor vanskeligt det er at rette derpaa, fordi der straks møder noget, der kan sidestilles dermed, men ikke falder ind under Loven. Den Grænse, man sætter, vil altid i uogen Grad blive vilkaarlig, det maa man være klar over, og det var man selvfølgelig klar over, da Loven blev vedtaget for 4 Aar siden.

Men jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa de Betragtninger, hvortil en Omtale af Ulykkesforsikringsloven i øvrigt vilde kunne give Anledning, men holde mig til nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag, og atter der kan jeg give det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgekreds min Tilslutning i de Udtalelser, som angik, hvad han kaldte det ny Princip i Loven. Han havde vist fuldstændig Ret i, at der er om ikke mange, saa dog alligevel enkelte Tilfælde, hvor det kan siges, at det har voldt megen Vanskelighed, at der ikke er sat Tidsfrister for Afslutningen, og hvor det har haft uheldige Følger ogsaa for den tilskadekomne. I den Gren af Forsikringsvirksomhed, jeg særlig har beskæftiget mig med — det er jo ikke noget særlig ud-

strakt Omraade, det drejer sig om, kun Mejerierne — have vi i den korte Tid, der er forløben, kun haft et Tilfælde, hvor det klart og tydeligt var saaledes, at det var en Forestilling, vedkommende var kommen ind i, der gjorde, at Lægen til sidst sagde: nej, gør det endelig af, for det er den eneste Udvej til, at han muligvis kan blive rask. I øvrigt er en af Hovedbestemmelserne i Lovforslaget den, der findes i § 3, hvor man vil væk fra de saakaldte delvise Dagpenge og over til fulde Dagpenge i alle Tilfælde. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgekreds (J. Jensen) udtalte, at Lovforslagets § 3 sagde meget klart og tydeligt, hvad Meningen var med de ny Bestemmelser, der foreslaas. Jeg har den modsatte Opfattelse af § 3, jeg synes netop ikke, at den siger klart og tydeligt, hvad Meningen er, naar vi skulle over til at betale fulde Dagpenge. Hvis Lovforslagets § 3 kun bestod af den første Linie: „Retten til Dagpenge er betinget af, at Nedsættelse af Arbejdsevnen er til Stede“, vare alle klar over, at saa længe der i det hele taget er en Nedsættelse af Arbejdsevnen til Stede, skal vedkommende have Dagpenge. Men naar man læser Paragraffen igennem og skal se den nærmere Forklaring, faar man ikke Forstaaelsen af, at dette er Meningen. Det hedder nemlig i næstsidste Stykke: „Naar den tilskadekomne paa ny gaar i Arbejde, anses Nedsættelsen i Arbejdsevnen dermed for ophørt“, det vil altsaa sige uden Hensyn til, om han kan udføre det samme Arbejde som før eller ikke. Man ser af Motiverne til Lovforslaget, at det har været Arbejderforsikringsraadets Mening, at der stadig væk, naar der tales om Nedsættelse af Arbejdsevne, er Tale om, hvorvidt vedkommende kan genoptage det samme Arbejde, som han havde før. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgekreds mente endog, at der kunde være Grund til at holde paa, at det ikke just skulde være det samme Arbejde, men et Arbejde af samme Art. Efter Lovforslaget er der vist ikke det mindste i Vejen for, at den Fortolkning, som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgekreds ønskede skulde have været udtrykt deri, kan gøres gældende. Der staar nemlig ikke noget om, at det skal være det samme Arbejde, ikke en Gang at det skal være af samme Art. Der staar i 2det Stykke: saa længe han „ikke er i Stand til at genoptage sit tidligere Arbejde“. Men om deraf følger, at Arbejdsevnen anses for igen at være til